

Tuần Báo Vô Vi

10 tháng 5 năm 2020

Số 498

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Hướng Tâm
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Tứ đại giai không là sao?
- 2) Tâm thức về với điển giới bằng cách nào?
- 3) Thức hòa đồng mở có cơ hội hội nhập vào điển giới hay không?
- 4) Thức hòa đồng giải tỏa bất cứ sự gì khó khăn phải không?
- 5) Những kỷ niệm xa xưa hiện trong trí óc thì phải làm sao?
- 6) Tự mình tiến hóa có hữu ích gì không?
- 7) Đại sự chung là gì?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Montréal, 21-07-2002 10 :05 AM 1) Hỏi: <i>Tứ đại giai không là sao?</i> Đáp: Thừa tứ đại giai không là nước lửa gió đất đều quy không. Kệ : Tứ đại giai không đều tự tiến Phân hồn đến đây từ không giới Cuối cùng cũng phải về tay không Phát triển về không tự hiểu hồn.	Montréal, 22-07-2002 7 : 55 AM 2) Hỏi: <i>Tâm thức về với điện giới bằng cách nào?</i> Đáp: Thừa tâm thức về với điện giới bằng cách hòa với trung tâm sinh lực cần khôn vũ trụ khai triển tới vô cùng. Kệ : Hội nhập vô cùng tự tiến thân Giải tỏa phiền ưu nguyện góp phần Xây dựng chuyên hành trong thức giác Thân tâm yên ổn tiến cao tăng.
Montréal, 23-07-2002 2 : 15 AM 3) Hỏi: <i>Thức hòa đồng mở có cơ hội hội nhập vào điện giới hay không?</i> Đáp: Thừa thức hòa đồng mở sẽ có cơ hội hội nhập vào điện giới tới vô cùng. Kệ : Điện giới khai thông tự tiến cùng Khai thông trí tuệ lại bao dung Đường tu vững tiến không giờ dứt Phân minh đời đạo khắp các vùng.	Toronto, 24-07-2002 10 : 10 AM 4) Hỏi: <i>Thức hòa đồng giải tỏa bất cứ sự gì khó khăn phải không?</i> Đáp: Thừa thức hòa đồng sẽ giải tỏa việc gì nan giải. Kệ : Thức hồn mọi việc đều chung vui Giải tỏa phiền ưu rõ chánh mùi Động loạn không còn gieo ác ý Thành tâm phục vụ tự mình vui.
Toronto, 25-07-2002 3 : 48 AM 5) Hỏi: <i>Những kỷ niệm xa xưa hiện trong trí óc thì phải làm sao?</i> Đáp: Thừa những kỷ niệm xa xưa hiện trong trí óc thì phải tự xóa bỏ. Kệ: Kỷ niệm xa xưa tự hiện về Vô cùng sống động chẳng buồn chê Tự mình thức giác tự mình quē Tân cựu vẫn còn tự hướng về.	Montréal, 26-07-2002 8: 00 AM 6) Hỏi: <i>Tự mình tiến hóa có hữu ích gì không?</i> Đáp: Thừa tự mình tiến hóa cần phải xét đại sự chung. Kệ: Hòa đồng khai mở đại sự chung Khai triển chứng minh khắp các vùng Dứt khoát thực hành không dấy động Cùng tu cùng tiến chứng minh cùng.
Montréal, 27-07-2002 9: 25 AM 7) Hỏi: <i>Đại sự chung là gì?</i> Đáp: Thừa đại sự chung là có sự liên hệ lẫn nhau. Kệ: Đại sự chung thật sự bước chung Cùng hành cùng tiến tới vô cùng Đường đời vui sống thông cùng lối Học hỏi không ngừng tiến vững hơn.	

QUY TÂM (tiếp theo)

...

Cho nên các bạn phải biết rằng chúng ta đang sống với Thượng Đế, chúng ta phải sống với càn khôn vũ trụ thì các bạn mới ổn định. Luật Trời có sẵn rồi, cái luật bây giờ không xài được, nếu mà chúng ta theo được luật Trời rồi thì chúng ta không có xài cái luật thế gian nữa. Luật thế gian có làm được gì đâu, để cai trị những phần kêu bằng tăm tối, cực tăm tối, lưu manh mới bước vào trong cái luật. Còn cái sự mà mình chánh của con người đương nhiên nó phù hợp với bất cứ cái luật gì ở thế gian này và luật Trời.

Cho nên, các bạn không tham, không cướp của giết người. Các bạn đem tâm cứu chúng sinh, có cái luật nào cấm các bạn đâu? Các bạn thực hiện về tình thương và đạo đức có ai cấm các bạn đâu? Bất cứ ở chế độ nào cũng không cấm các bạn. Cho nên chúng ta phải vun bồi cái đường lối mà mọi người không thể cấm chúng ta, mà không có cái luật lệ gì ngăn cản chúng ta được hết, cắt đứt hành động chúng ta được hết, cái đó là tình thương và đạo đức.

Cho nên, các bạn đây rồi, cái Vô Vi này, kẻ đi trước người đi sau, thực hành công phu, hàng tuần phải có cơ hội trao đổi lẫn nhau, tìm hiểu cái mức tiến về tâm linh hướng về nội tâm để trao đổi. Chứ không phải lấy cái luật đời, cái chuyện đời mà đem vô trong cái Vô Vi nói chuyện. Nó sai lầm, nặng trước vô ích, nhưng mà sửa mình là chánh, rồi cái trình độ các bạn tiến tới đâu đem ra công khai nghiên cứu. Trước kia tôi sân si, tôi tăm tối, tôi hay buồn, hay giận, tôi hay độc tài nhưng ngày nay tôi thấy rằng cái chuyện làm của tôi không đi tới được. Mà lúc kia tôi chưa tu, tôi thấy rằng sự độc tài của tôi có thể nghĩa là khống chế người này tới người kia, rồi đó là sự thành công của chính tôi.

Nhưng mà ngày nay tôi thấy rõ rằng đó là hoàn toàn thất bại chứ không phải thành công ở tương lai, nó ngược 100%, ngược hẳn 100% như vậy. Các bạn thanh tịnh rồi các bạn thấy rõ, rồi các bạn phải buông bỏ là các bạn phải giải nghiệp. Còn không buông bỏ làm sao các bạn giải nghiệp, bởi vì cái nghiệp là gì? Là cố ý các bạn muốn tạo ra đó là nghiệp. Không nên dùng cố ý, đâu đó nó trong an

bài trong thanh tịnh rõ ràng, không cần dùng cố ý, cố ý là các bạn tạo thành nghiệp rồi, thấy không?

Cho nên, chúng ta phải biết cái cách tự giải thì cái nghiệp của chúng ta mới giải được, còn không biết cách tự giải thì chỉ tạo nghiệp mà thôi. Luật này lý kia đặt ra rồi gây sự động loạn cho nội tâm và cho tất cả mọi người ở xung quanh của chúng ta cũng bất ổn luôn nữa. Đó, cho nên cái phương pháp của Vô Vi phải trì ki chí để tìm hiểu nguyên căn thanh điển và trong cái thanh tịnh của lý luận chứ không phải là lý luận về âm thanh rồi tạo ra cái sự mâu thuẫn đó.

Cho nên, chúng ta ngồi thiền, chúng ta bịt lỗ tai, nhắm con mắt, tập trung bộ đầu để khai triển. Chúng ta hít hơi cả càn khôn vũ trụ vô để khai triển ngũ tạng của chúng ta, đâu đó nó ổn định trật tự từ sơ thit của chúng ta cũng được chuyển hóa đi tới sự thanh tịnh thay vì động loạn. Thanh tịnh là gì? Là sự chấn động lực hòa cảm với cả càn khôn vũ trụ. Cho nên chúng ta phải gia tăng cái chấn động lực đó nó thanh nhẹ vô cùng. Thì chúng ta mới thấy rõ, còn nếu mà chúng ta không gia tăng cái phần chấn động lực thanh nhẹ tiến tới vô cùng, chúng ta không thấy sự sáng suốt đâu.

Các bạn chỉ lý luận suông ở bên ngoài rồi thôi, cũng ôm lấy sự đau khổ trần trước, rồi trong cái tham dục nó biến chuyển đủ lý hết thấy, rốt cuộc không tiến được. Cho nên cái cuộc đi của chúng ta nó dài đằng đằng. Chúng ta ly khai thiên đàng xuống thế gian, biết bao nhiêu kiếp tại thế rồi. Bây giờ chúng ta hồi sinh, chúng ta mới thấy tại ai mà tôi nông nổi này? Đâu có trách ai. Bao nhiêu kiếp bạn đã trách mọi người, các bạn làm quan để xử tội người này người kia người nọ, các bạn làm người lớn ăn hiếp người nhỏ, rồi bây giờ các bạn tu, các bạn trở lại cái gì? Trở lại một tiên đồng. Lúc đó các bạn thấy các bạn đã làm nhiều hành động bất chánh, cho nên có âm phủ để quy tội, rất đúng rất công bằng. Vì sự trần trước mà phải giam mình vô trong cái khỏi tội, mà các bạn tu đi tới thanh nhẹ thì ai giam các bạn làm gì? Con người tự giác ai giam làm gì? Ở thế gian, các bạn luật lệ phải giữ của thế gian như vậy đó, mà đâu nó đúng vào đây thì đâu có ai

bắt các bạn bỏ tù. Các bạn chỉ nghịch lại nó mới ở tù.

Một cái luật Trời căn bản là lương tâm phần hồn, mà lương tâm phần hồn của các bạn mà độc tài một chút xíu đối với vợ con, đối với anh em, đối với gia cang, đối với chồng con cũng không được. Không ôn! Một chút xíu đó mà nó phạt các bạn năm này tới tháng kia, đầy đọa tâm hồn già yếu lê lét, không tiến hóa nổi. Các bạn thấy cái cảnh lê lét của bạn không? Vì tánh nóng một chút thôi mà nó làm cho các bạn bất ôn thân thể. Rồi năm này tới tháng kia cũng nhớ, còn nhớ cái vụ đó là chưa giải quyết được, mà quên được cái vụ mà chúng ta suy tư bất chánh đó, mới kêu bằng giải quyết. Mà quên trong sáng suốt, chứ không phải nên liêu lĩnh, tôi quên là tôi quên. Không! Tôi sáng suốt, sáng suốt là tôi thấy sự chậm tiến, sự tăm tối của tôi đã tạo ra cái tánh xấu, thì tôi mới giải tiến được, tạo ra sự tăm tối, tôi mới giải tiến được. Còn nếu mà tôi không thấy tôi đã tạo cho tôi tăm tối thì không bao giờ giải quyết được. Cứ đối thừa người khác thì làm sao được?

Cho nên sự tăm tối thiếu hòa đồng của mình, mình phải chấp nhận và sửa, rồi sau này mới hòa đồng với mọi người được. Vậy chớ chúng ta học văn, học trong trường, giáo dục trong trường cũng dạy chúng ta hòa đồng, mà mấy ai đã hòa đồng? Học tới chính trị, học tới kinh tế, học tới quân sự đủ thứ, ra rồi chỉ củng cố cho mình, không biết người khác. Đó, đường lối nó có phải chỉ như vậy không? Không, mà tại sao chúng ta làm như vậy? Vì chúng ta ngu, chúng ta thiếu sáng suốt.

Bởi vì cái này, cái phương pháp này là đem lại thần kinh các bạn ổn định, nội tạng các bạn khai thông và hỗ trợ cho sự sáng suốt của chính bạn. Đó là thiên tánh, không còn phạm tánh nữa. Thì thiên tánh của các bạn luôn luôn xóa bỏ những sự hận thù và thương yêu tha thứ xây dựng, mới thực hiện tình thương và đạo đức được. Nên đại đa số ở thế gian, sự nhảm lẫn tăm tối vì củng cố sự tham sân, quên đi nguyên năng sẵn có, sự sáng suốt vô cùng của chính mình, mà đâm ra tạo cái đường lối kẹt bất minh, bất ổn cho chính mình.

Cho nên tôi thấy, càng ngày các bạn tu các thầy các bạn là người tội lỗi tại thế gian. Cho nên chúng ta xuống thế gian ở đây, giáng xuống thế gian ở đây là chúng ta đã là cục tội rồi. Từ càng ngày càng lớn càng tạo thêm tội nữa, chứ không có ổn định đâu. Cho nên khi các bạn rõ các bạn là có tội, thì bạn sáng suốt rồi. Mà khi các bạn thích và sự vun bồi sự sáng suốt cũng như là bữa cơm hằng ngày, tinh thần

sáng suốt cả cuộc đời của các bạn, cần nhất là sự sáng suốt thương yêu hóa giải thì lúc đó các bạn mới thấy rõ tội của các bạn không ít. Từ nhiều kiếp đã bỏ rơi mình, tự bỏ rơi mình, không chấp nhận cơ trời để tiến hóa. Cho nên bị kẹt mãi mãi tại thế gian, xuống rồi càng ngày càng ngày bành trướng vật chất, rồi để vật chất đè đầu mình, củng cố vật chất quên củng cố vị trí sáng suốt sẵn có của chính mình, cho nên kẹt ở chỗ đó.

Cho nên các bạn ở thế gian, nhiều bạn đã có kho bạc tỷ rồi, bạc tỷ có giúp bạn được gì đâu, thấy không? Một luồng gió là tiêu hết rồi bạn ơi. Cho nên phần sáng suốt bạn vẫn còn. Đó, các bạn phải vun bồi cái vốn chánh đáng của các bạn. Cái vốn chánh đáng đó là vô cùng tận, vốn chánh đáng đó không còn ở trong sự eo hẹp sân hận nữa. Chúng ta phải hiểu rõ một chút, thức giác một chút, đừng có ngu muội mãi mãi, nhiều quá rồi, nhiều kiếp rồi, khổ lắm các bạn ơi!

Tâm thức chúng ta phải mở qua cảnh này, qua cảnh kia, qua cảnh nọ, để an bài cho các bạn học, xây dựng tâm linh của các bạn. Nhưng mà các bạn vẫn cũng ở trong cái chỗ thích ngu xuẩn thay vì khôn ngoan hòa hợp với cả càn khôn vũ trụ. Tôi là người thực hành ở trong đó, tôi thấy rõ: chính tôi ngu chứ chẳng ai ngu, tôi tìm ra rất rõ và tôi nói tôi cần phải học hỏi nhiều. Hàng tuần được gặp các bạn, được học hỏi thêm, quý mến thương yêu xây dựng trong cái thực trạng của chúng ta, hòa cảm để học, trao đổi, càng ngày tôi càng thấy. Cho nên cũng như các bạn đây rồi các bạn càng ngày càng thấy, đối với gia đình các bạn càng thấy chính bạn là một con tội rõ ràng, phải sửa mình để tiến hóa.

Mỗi người mà biết như vậy là cái gia đình rất tốt, an khang, rất quý. Mỗi người biết lấy tội trạng của chính nó, nó đã làm quấy rầy người khác rất nhiều trong cái tâm tánh của nó, trong cái tự ái của nó, trong ngu muội của nó, mà nó không biết. Nó không chịu ròi, nhưng mà nó xưng danh là tu mà nó cũng không chịu ròi, nó vẫn ôm cái bản chất xấu xa đó, xấu hổ biết là bao nhiêu. Chúng ta học để sửa tánh, nhưng mà sửa không được. Bây giờ tu cũng sửa tánh; mà sửa không được nữa. Vậy chớ, học làm gì; tu làm gì?

Nếu chúng ta không học, không tu, thì chúng ta bị cái gì? Các bạn cũng hiểu rồi, sa đọa đời đời. Nhiều bạn cũng liêu lĩnh: “Ôi, thà là sa đọa hơn là tôi bị mê tín!” Không phải là mê tín đâu! Các bạn đâu có mê tín! Sáng tỏ như ban ngày, hành động các bạn càng ngày càng tiến triển. Trong cái thực hành

công phu các bạn thấy rõ; rồi cái sự ngu muội của chính bạn, bạn cũng tự trách, thấy rõ; thì lần lần các bạn phải đi tiến tới sáng suốt trong cái thực hành. Còn nếu các bạn không chịu tiến tới sáng suốt trong thực hành, thì ai giúp các bạn được? Cho nên phải hành, phải đi tới. Nghe cái này cũng phải, cái kia cũng phải, rồi rốt cuộc không chịu thực hành để đi tới và không chịu kiểm chứng lấy mình! Sự tiến bộ của mình đã đạt được từ li từ tí; mà quên! Cứ hướng về ngoại cảnh; rồi đâm ra làm cho tâm hồn bấn loạn, không tiến triển nổi!

Cho nên, chúng ta phải thực hành; rốt cuộc phải làm, phải tu, phải thấy rõ, rất dễ kiểm chứng hành động một ngày, từ sớm mai cho tới chiều các bạn thấy có sự lầm lỗi ngay trong gia đình các bạn, đừng có nói gì bạn bè ở bên ngoài, đừng nói gì đụng chạm tới sự sanh hoạt ở bên ngoài nữa. Ngay trong gia đình cũng có lỗi, chúng ta chưa có yên đâu! Cho nên, phải ráng tu để thấy, ráng tu để đạt tới sự thanh tịnh đó, vì chúng ta đã đặt cái chương trình rõ rệt để

trở về với thanh tịnh và chúng ta mến cảm những người đi trước cũng như Quán Âm, Di Lạc, Thích Ca, Jésus Christ, chúng ta thấy.

Đó, những vị đó rốt cuộc cũng phải giữ thanh tịnh mới thăng hoa được. Chúng ta có đường lối rất rõ ràng, có ảnh hưởng đầy đủ, không có thiếu gì hết. Sự thông minh các bạn đã có ăn học, nó hỗ trợ cho các bạn rất nhiều để suy xét từ li từ tí, từ bước đi, nếp sống của các bạn cũng do Thượng Đế an bài. Như tôi thường nhắc, hơi thở của các bạn, là hơi thở của chúng ta, và quả địa cầu này đồng một nhịp tiến hóa. Nếu mọi người không có hơi thở thì mọi người sẽ tự chối cuộc sống hiện tại.

Cho nên không biết nói gì hơn, tôi mong rằng các bạn tự khai thác lấy các bạn để tìm hiểu các bạn càng sớm càng tốt.

Cảm ơn các bạn.

Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

Kính Thông Báo: Kính xin quý bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho bạn đạo Trần thị Sự sanh ngày 24 tháng 10 năm 1925 vừa qua đời lúc 12 giờ khuya ngày 4 tháng 5 năm 2020 tại tư gia, Montreal, Canada, hưởng thọ 95 tuổi. Tang lễ sẽ được cử hành vào ngày lễ “Tử Mẫu” Chủ nhật 10 tháng 5 năm 2020 từ 9 giờ sáng tới 10 giờ 30 tại nhà quản Complexe funéraire Aeterna (55, rue Gince, Montréal). Hỏa táng cùng ngày vào lúc 10 giờ 30 sáng.

Kính chúc bác thượng lộ bình an về bên Tổ, Thầy, bà Tám và các bạn đạo Vô Vi ở cõi thanh nhẹ. Thành kính phân ưu cùng gia quyến về sự mất mát xa vắng người thân.

TRẦN thế trở trên mùi tục lụy
THỊ hòa tâm sự tự tâm suy
SỰ lưu tâm giác trong đường đạo
Khổ cảnh trần ai tiến kịp thì

(Trích bài thơ Thầy Lương Sĩ Hằng tặng bác Sự)

Vì đại dịch Coronavirus (Covid-19) vẫn còn hoành hành tại Montreal, chỉ thân nhân gia đình mới được tham dự theo luật cấm tụ tập, vi phạm sẽ bị phạt rất nặng. Nếu muốn hướng tâm cho bác Sự vào ngày giờ tang lễ hay hỏa thiêu, tốt nhất là chúng ta ngồi thiền hay niệm phật tại nhà. Thành thật cảm ơn quý bạn đạo.

Bạn đạo Jolicoeur kính báo,
Thiền viện Hội Tự Tâm Linh Cùng Tiến Tới, Hội từ thiện tại Canada
(Jolicoeur Meditation Centre, Registered Charity Organization)
2922 Jolicoeur St., Montreal (Quebec) H4E 1Z3 Canada
514-769-8799, meditation.jolicoeur@primus.ca, <https://tvjolicoeur.jimdo.com/>

Kính Thông Báo: Kính xin quý bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho bạn đạo LƯƠNG CHÍ MINH, sinh năm 1948, mất ngày 7 tháng 5 năm 2020 tại Bình Chánh, thành phố Hồ Chí Minh, Việt Nam hưởng thọ 73 tuổi sớm được siêu thăng tịnh độ.

Thành thật cảm ơn quý bạn đạo.

Khổng văn Cúc

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gởi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thấm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỎI THẦY TỪ HOA KỲ

Fl, ngày 11.2.2002

Kính gởi Ân Sư muôn vàn kính yêu!

Kính Ân sư,

Đầu thư con cùng gia đình kính gởi vài lời tôn kính chúc phúc Ân Sư, Bà Tám cùng quý bửu quyến một năm tràn đầy hạnh phúc, vui vẻ, khỏe mạnh, sức khỏe gia tăng và mang lại sự trẻ trung tươi tắn, thêm thọ sống lâu 100 tuổi để tận độ quần sanh cùng diu tiến tất cả bạn đạo Vô Vi chúng con đang còn tăm tối và mê muội. Vì nghiệp quả quá nặng không thể giải hết trong một thời gian ngắn ngủi này để theo kịp tiến hóa của thiên cơ. Mong rằng sự thỉnh cầu chơn thật này đem lại sự lưu ý của Ân Sư càng nhiều hơn lúc nào hết. Chẳng phải riêng mình con, mà là đại đa số bạn đạo Vô Vi chúng con đều một lòng một dạ cố gắng tu học để sớm đạt được thành tích tốt là giải thoát thật sự 100% và được cơ hội về hội tụ với Đại Gia Đình của Thượng Đế, Bề Trên. Có như thế mới thật sự là hành giả tu thiền theo Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp, có một không hai.

Vì đời là bể khổ càng lún xuống càng sâu thêm là vậy. Chết lúc nào không hay không biết ! Tự cứu không được làm sao ảnh hưởng những người kế tiếp? Chúng con đã tu và hành được một nửa đường Đạo chông gai khổ cực, chỉ mong có một câu là "Mở Bộ Đầu và Xuất Hồn", giải thoát thật sự, lúc đó chúng con mới có thể làm việc để cứu đời được. Cho tới ngày nay sự hy vọng đó như sương mù che lấp hết núi thái sơn, không trông thấy gì cả !

Riêng mình con rất lo âu vô cùng, phần thì già yếu ớt, sức khỏe kém, mang nhiều thứ bệnh, thật khó khăn trị tuyệt gốc, dù cố hành pháp tối đa, nó cũng chỉ có thấm ngoài da thôi, không đụng chạm được bên trong cơ tạng, thì làm sao trị tận căn v.v..

Mấy năm về trước, con hành thiền, nhắm mắt, trong tâm, nói thả lỏng bộ đầu, buông bỏ tất cả, dỗ ngủ, hết 6 lần Pháp Luân mà không thấy ngủ, chỉ thấy thức... Tức là rất khó ngủ lúc thiền Bây giờ thì khác rồi, con hành Thiền Định dễ dàng, chưa kịp chuyển hết Pháp Luân, nhắm mắt là tự dỗ ngủ hồi nào không hay, không

biết gì hết ! Lúc thức dậy là sau một tiếng đồng hồ hay 45 phút. Nhưng con cứ nghĩ là con hành chưa đúng mức nên thỉnh cầu Ân Sư cho con vài lời chỉ giáo để con học thêm.

Cám ơn Ân Sư rất nhiều.

Đại Hội Khi Giới Tình Thương được sự chấp thuận của Ân Sư sẽ tổ chức tại Thành Phố Houston vào tháng 10, năm 2002. Kính thưa Ân Sư, con có ý muốn đi tham dự để hy vọng có chút ít kiến thức học hỏi thêm. Vì từ khi có tổ chức Đại Hội Tết Vô Vi cho tới ngày nay, con chỉ có đi dự 1 kỳ tại Las Vegas (1987), bởi vì con thiếu may mắn, trong đời cũng như đạo, luôn luôn con gặp trở ngại này tới trở ngại khác, v.. v... Nên mức tiền bị chậm lại, chứ có ai tu muốn thụt lùi bao giờ. Ai tu cũng mong sớm khai mở bộ đầu, xuất hồn đi lên học đạo, không có ai muốn ở tù hoài trong cái thể xác ô trược đời đời đau khổ.

Con thiếu sức khỏe, lòng thì thích tu lắm, muốn đi dự Đại Hội Khi Giới Tình Thương. Kính thưa Ân Sư, con xin thỉnh cầu ý kiến Ân Sư giúp đỡ con trong mọi trường hợp đều thuận lợi, lúc đi cũng như lúc về được an lành tốt đẹp và hy vọng có duyên lành để gặp Ân Sư tạ ơn chỉ giáo bao nhiêu tu học của con đến hôm nay, và bây giờ là lúc con cùng tất cả bạn đạo Vô Vi cần phải học bài xuất hồn, mở bộ đầu, khai Thiên Môn, v.v.v...

Thành thật cám ơn Ân Sư rất nhiều. Chúc phúc Ân Sư, Bà tám cùng quý bửu quyến luôn luôn khỏe mạnh, gia đình hạnh phúc, vui vẻ, sống lâu và tận độ quần sanh, cùng diu tiến tất cả bạn đạo sớm về Bề Trên Cội Nguồn.

Con,
TBù

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

M, ngày 16/03/2002

TBù,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 11/2/2002 được biết con lúc nào cũng lo âu và than thở, muốn tránh xa cõi hồng trần mê muội. Con đã tự kiểm

điểm từ lúc mới tu cho đến ngày nay, con đã bắt đầu nhập định đồ ngũ, chứng minh con đã tiến tới thanh nhẹ.

Nên dứt khoát tu tiến, sống trong sự thanh tịnh của Trời Phật, Đấng Toàn Năng hằng hữu chiếu cố tâm con. Có Trời, có Đất, có Đạo là đủ rồi.

Cộng đồng Vô Vi có tổ chức tương hội, con nên tham dự là quý. Có tâm sẽ được chứng tâm. Bạn đạo càng ngày càng đông. Thầy lúc nào cũng tham

gia độ đời và tận tình phục vụ, nếu con có dịp cũng nên tham gia cho vui, không nên đòi hỏi quá nhiều nhưng không làm gì hết!

Chúc con vui khỏe. Mong gặp con tại đại hội kỳ tới.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

Thi Ca của Đức Thầy

Washington D.C., ngày 26 tháng 4 năm 1982

TỪ THUỜNG ĐỂ MÀ CÓ,
HÒA TAN VỚI THUỜNG ĐỂ MÀ TỰU
(tiếp theo)

Trời ban sáng suốt làm Thầy
Giữ thân tiến hóa ngày ngày sửa sai
Chẳng còn bỏ ngỡ thơ ngây
Giáng sanh chín tháng mười ngày thành nhơn
Giam trong bóng tối chịu ơn
Mẹ hiền bảo bọc keo sơn thuận hòa
Hồn thời giáng thế chung nhà
Nằm trong tiểu địa phải hòa thế nhơn
Học mê học tỉnh giận hờn
Tùy cơn phát triển tùy ơn thọ trì
Thực hành mới rõ đứng đi
Mới minh tội ác mới thì đạt thông
Bầu trời thế giới một vòng
Đổi thay giáo dục mở vòng trầm luân
Tự mình học lễ học tuân
Khai minh đời đạo nhơn quần hòa ca
Tìm ra nguyên thủy một Cha
Cộng đồng thức giác mới là tinh vi
Tiến thân tự sửa hợp thì
Lưu thanh giải trược tự ghi tiến lần
Cần Khôn Vũ Trụ góp phần
Dựng xây đời đạo cao tăng ngộ tâm
Trở về nguyên cảnh nguyên âm
Khởi tâm cũng có chẳng làm chẳng sai

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

CHUYỆN TIỀN THÂN ĐỨC PHẬT (JĀKATA) Tập I

Dịch Giả *Tỳ Kheo Thích Minh Châu*

CHƯƠNG I 4.02 PHẨM GIỚI

14. CHUYỆN CON NAI GIÓ (Tiền Thân Vatamiga) (tiếp theo)

...
Thuở xưa, khi vua Brahmadattha trị vì ở Ba-la-nại, có một người giữ vườn tên là Sanjaya. Một con nai gió đi đến khu vườn ấy, thấy Sanjaya liền bỏ chạy. Sanjaya không làm cho nó sợ hãi, cho nó thoát đi. Con nai ấy tiếp tục đến và thường đi qua lại trong khu vườn. Người giữ vườn thường hái các loại hoa quả trong vườn, và hàng ngày dâng vua. Một ngày kia, vua hỏi:

- Nay khanh, khanh có thấy sự việc gì lạ ở trong khu vườn không?

- Tâu Đại Vương, con không thấy gì khác, con chỉ thấy một con nai gió đi đến, đi qua đi lại trong khu vườn.

- Khanh có bắt nó được không?

- Nếu được một chút mật ong, con có thể dẫn nó đến ngay trong nội cung.

Vua bảo cho kẻ ấy mật ong.

Người giữ vườn lấy mật, đi đến khu vườn tại chỗ con nai gió thường đi, kẻ ấy bôi cỏ với mật và ắn núp. Con nai đi đến ăn cỏ có dính mật, bị trói buộc bởi lòng tham vị, không đi chỗ khác, chỉ đến khu vườn. Người giữ vườn biết được con nai đã tham đắm cỏ dính mật, liền dần dần xuất đầu lộ diện. Những ngày đầu thấy người giữ vườn, con nai ấy liền bỏ chạy, nhưng rồi thấy luôn, nói khởi lòng tin, dần dần đến ăn cỏ đặt trong tay người giữ vườn.

Người giữ vườn biết đã lấy được lòng tin của con thú ấy, bèn rải đến đường những cành lá non dày như tấm thảm cho đến nội cung, quàng bên nách một hũ đựng mật, giắt một nắm cỏ và

thắt lưng, rải cỏ có dính mật trước mặt con nai, và đưa nó đến tận nội cung.

Khi con nai đã vào tận nội cung, họ đóng cửa lại. Con nai thấy người, hoảng hốt, sợ phải chết, cứ chạy qua chạy lại trong nội cung. Nhà vua từ lầu đài đi xuống, thấy con nai hoảng sợ, liền nói:

- Con nai gió này, cả một tuần không đi đến chỗ nó thấy người, trọn đời không đi đến chỗ nó sợ hãi, con vật sống nơi rừng rậm ấy bị trói buộc bởi lòng tham vị, nay đã đi đến cảnh ngộ như thế này! Thật vậy, không có gì ác độc hơn là lòng tham vị ở đời.

Rồi với bài kệ, vua thuyết pháp:

*Không gì ác hại hơn
Truyền thuyết nói là vậy,
Ở nhà hay với bạn,
San-gia-da với vị
Chinh phục con nai gió
Chỉ nương tựa núi rừng.*

Sau khi nói vậy, vua liền thả con nai ấy về rừng.

Bậc Đạo Sư nói:

- Nay các Tỳ kheo, người kỹ nữ có nhan sắc ấy không phải chỉ nay mới trói buộc vị ấy với lòng tham vị, và chinh phục vị ấy, nhưng trong thời quá khứ cũng đã làm như vậy.

Sau khi thuyết pháp thoại này, Thế Tôn kết hợp hai câu chuyện với nhau, rồi kết luận với sự nhận diện Tiền thân như sau:

- Thời ấy, Sanjaya là người kỹ nữ có nhan sắc, con nai gió là Cullapindapatika, còn vua Ba-là-nại là Ta vậy.

(còn tiếp)

